

O'BRIAN: Velitel šalupy

Na palubě Sophie, jež se vydávala za bezvětří, vánku a posléze proti větru na nudnou, frustrující cestu na jih a západ směrem k vymezenému prostoru plavby, panovalo ovzduší nevrle spořádanosti. Jakmile za východním výběžkem Menorky zamířili k ostrůvku Ayre, vítr se začal chovat tak perverzně, že ostrůvek, ačkoli byl chvílemi větší, chvílemi menší, zůstával zatvrzele viset na jednom místě obzoru.

Byl čtvrtek a všichni členové posádky nastoupili na povel píštal na palubu, aby svědkem trestů. Dvě směny stály na každé straně hlavní paluby, kutr a bárka byly odtaženy dozadu, aby udělaly více místa, námořní pěšáci se vyrovnali se svojí obvyklou precizností od děla číslo tři směrem na záď a malá veliteská paluba byla přeplněna důstojníky.

„Pane Rickettsi, kde je váš kordík?“ zeptal se James Dillon zostra.

„Zapomněl jsem ho, pane. Omlouvám se, pane,“ hlesl kadet.

„Okamžitě si ho připněte a už se neodvažujte přijít na palubu nepořádně ustrojen.“

Mladý Ricketts, ještě než vystřelil dolů, vrhl provinilý pohled na svého kapitána. Na zamračené Jackově tváři nečetl nic než potvrzení Dillonovy výtky. Jak také jinak, tihle nešťastníci měli být bičováni a bylo jejich právem, aby to proběhlo s příslušnou ceremonií- se všemi námořníky jako svědky tohoto pochmurného divadla, s důstojníky ve zlatem lemovaných kloboucích, s kordy po boku a s bubeníkem virblující k nástupu.

Henry Andrews, desátník lodní policie, přivedl obviněné jednoho po druhém. John Harden, Joseph Bussell, Thomas Cross, Thimothy Bryant, Isaac Isaacs, Peter Edwards a John Surel, ti všichni byli obviněni z opilství. Nikdo nemohl na jejich obhajobu nic říci.

„Každému tucet,“ řekl Jack. „A kdyby na světě existovala nějaká spravedlnost, tak byste dostal dva tucty, Crossi. Takový odpovědný člověk jako vy - pomocník dělmistra - styďte se.“

Na palubě Sophie bylo zvykem bičovat provinilce u kotevního vratidla, nikoliv přivázané u postaveného mřížovaného krytu palubního jícnu. Muži zachmuřeně vystupovali vpřed, pomalu si svlékali košile a stoupali si k nízkému válci. Bocmanovi pomocníci John Bell a John Morgan je kolem vratidla přivázali za zápěstí, více pro formu než kvůli čemu jinému. Potom se John Bell postavil do pozoru a pravou rukou dal znamení kloboukem s pohledem upřeným na Jacka. Jack kývl a nařídil: „Proveďte.“

„Jedna,“ pronesl bocman slavnostně, devět provazců s uzly na koncích zasvištělo vzduchem a dopadlo na námořníkovy vypnutá záda. „Dvě. Tři. Čtyři...“

A tak to pokračovalo. A opětovně Jackovo chladné, zkušené oko zaznamenalo, jak dovedně bocmanův pomocník nechá zauzlované konce dopadnout na samotné vratidlo, aniž by se ovšem prozradil, že nějak nadržuje svému kolegovi. To je moc dobré, řekl si v duchu. Ale buďto se dostali k zásobám alkoholu, anebo nějaký zkurvysyn přinesl chlast na palubu sám. Kdybych ho našel, tak tu nechám zřídit pořádnou mříž a s tímhle hokus-pokusem bude konec.

Tolik opilců, to už bylo opravdu moc, sedm v jednom dni. Nemělo to nic společného s tím, jak se muži vyřádili na pevnině, protože to už bylo pryč - nic než vzpomínka. A co se týče

paralytického stavu námořníků, kteří byli v palubním odtoku poléváni vodou, když loď odrážela od břehu, to už bylo zapomenuto také. To souviselo s chováním na břehu, s uvolněnou morálkou v přístavech, a nikdy to nebylo použito proti nim.

Tohle bylo něco jiného. Teprve včera zaváhal, jestli má po obědě provádět výcvik v dělostřelbě, pro množství mužů, které podezříval, že už toho vypili až až. Nějaký nachmelený blázen by mohl velice snadno necht nohu pod koly dělové lafety, odskakující zpětným rázem po výstřelu, anebo obličej před ústím hlavně. A tak nakonec nechal děla vysunovat ze střílen a zase vracet zpátky, aniž by se střílelo.

Každá loď měla vlastní tradici, jak se chovat při bičování. Staří Sofíjané drželi zuby zaťaté, ale Edwards (jeden z nováčků) byl naverbován z lodi King's Fisher, kde se tak nechovali, a tak při první ráně hlasitě zasténal, což mladého bocmanova pomocníka tak vyvedlo z míry, že při dvou třech dalších ranách nejistě zaváhal.

„No tak, Johne Bell, „ zavolal bocman vyčítavě, ani ne tak z nějaké zaujatosti vůči Edwardsovi, kterého soudil s flegmatickou nestranností řezníka, vážícího jehně, ale protože každou práci je třeba vykonat pořádně. Takže zbytek bičování přinejmenším zavalil Edwardsovi k jeho děsivému crescendo. Děsivému, přesně řečeno, pro ubohého Johna Surela, nepatrného človíčka, který se na loď dostal v rámci odvodní kvóty z Exceteru, který nebyl nikdy bit a který k opilosti teď přidal zločin podělanosti, takže pro to všechno byl teď bičován ve stavu velké zaneřáděnosti, neboť z míry vyvedený Bell jej mlátil tvrdě a rychle, aby to měl brzy za sebou.

Jak naprosto barbarsky by tohle působilo na diváka, který tomu nepřivykl, uvědomil si Maturin. A jak málo to znamená pro ty, kteří přivykli. Ačkoliv se zdá, že na to dítě to působí. Babbington opravdu vypadal poněkud bledě a vyplašeně, jak se celá záležitost chýlila ke konci a sténající Surel byl předán svým zahanbeným kamarádům a rychle odvláčen pryč.

Ale jak prchavá byla zsilalost a vyplašenost onoho mladého muže! Ani ne deset minut poté, co služba odklidila všechny stopy scény, Babbington se vznášel vysoko v lanovípronásledován Rickettsem(oba lodní kadeti, tj. věk cca 12-16 let, pozn. autora výňatku), přičemž pisař se s opatrným potěšením namáhavě lopotil daleko za ním.

„Kdo to tam blbne v lanoví?“ zeptal se Jack(kapitán), který spatřil nezřetelné stíny tenkým plachtovým hlavní královské plachty. „Kluci?“

„Mladí gentlemani, vaše ctihodnosti,“ odpověděl kormidelní pddůstojník.

Hlavní stěžeň je ten nejvyšší, zde druhý, královská čnělka je pak druhá odshora, hlavní královská plachta je pak ta visící od koše dolů. Na této lodi výška možná třicet metrů.

„To mi připomíná, že si s nimi potřebuji promluvit,“ poznamenal Jack.

„Ach,“ vykřikla ohromená Laetitia, „on je vtipálek. Musím si dát na něj pozor, to vám říkám. Ale přesto, doktore Maturine, to se musíte starat i o obyčejné námořníky, nejenom o kadety a důstojníky. To musí být strašné.“

„Ale kdepak, madam,“ odpověděl Stephen a udiveně na ni pohlédl, protože na tak malou a

Evangeliiu oddanou bytost vypila pozoruhodné kvantum vína a v obličejí jí naskákaly skvrny.
„Ale kdepak, madam, já je stříhám pěkně zkrátka. Obvykle ordinuji devítiočasou kočkou.“

„Zcela správně,“ promluvil za celou dobu poprvé plukovník Pitt. „Ve svém pluku žádné stížnosti nestrpím.“

„Doktor Maturin je obdivuhodně přísný,“ řekl Jack. „Často po mne vyžaduje, abych nechal muže zbičovat, aby tak překonal jejich letargii a zároveň jim pustil žilou. Vždycky říkáme, že sto ran dŭtkami se vyrovná každému projímadlu.“